

UĞUR KOŞAR

KENDİNİ
BİLEN
RABB'İNİ
BİLİR

DESTEK YAYINLARI: 368
TASAVVUF: 9

KENDİNİ BİLEN RABB'İNİ BİLİR / UĞUR KOŞAR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Editör: Aslı Bahşi

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Eylül 2013

1.-5. Baskı: 2013

6.-60. Baskı: 2014

61.-77. Baskı: 2015

78.-85. Baskı: 2016

86.Baskı: 2017

87.-89. Baskı: 2018

90. Baskı: Nisan 2019

91. Baskı: Aralık 2019

92. Baskı: Ekim 2020

93. Baskı: Haziran 2021

Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4771-68-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

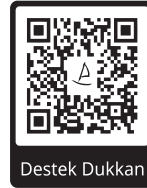
www.destekdukan.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

UĞUR KOŞAR

KENDİNİ
BİLEN
RABB'İNİ
BİLİR

*O'nun Rüyasını Bir Kâbusa Değil,
Kendi Cennetine Dönüştür.*

ÖNSÖZ

Kendini bilen Rabb'ini bilir; İbn Arabi bunun hadis olduğunu ve keşfen bunun sahih olduğunu gördüğünü söylemiştir. İnsanın kendine dönmeye, anlamaya, çözmeye ihtiyacı vardır. Yunus Emre de:

*İlim ilim bilmektir
ilim kendin bilmektir
sen kendini bilmezsen
ya nice okumaktır*

diyerek insanın kendini bilmeden içsel huzuru yakalayamayacağını ifade etmektedir. İnsanların zihin denen bir bataklıkta çırpındığını görüyorum. Ya geçmişte, ya da gelecekte... Zihin seni sürekli değersiz, beceriksiz, işe yaramaz ve kaygılı düşünceler için tutuyor. Yaşadığın bir sorunu ya da sana yapılan haksızlığı, sadakatsizliği günlerce, haftalarca, hatta yıllarca bile sürekli hatırlatıyor. Oysa sen onu yaşayıp bitirmiştin! Ve ben diyorum ki, ilk adım bu bataklık denen zihinden çıkmaktır. Yoksa zihin senin tüm yaşam enerjini alacaktır.

Batalıktaki bir insan genelde depresif bir durumda olduğu için Allah'a karşı da isyankâr bir durumdadır. Bu nedenle öncelikle zihni bilmek, onu durdurmak gerekmektedir. O halde ilk adım zihni ve sonra nefsi tanımaktan geçer.

Ben sana bu kitapta özellikle zihni anlatıyorum, onun hilelerinden söz ediyorum. Bu kitaptan sonra yazdığım kitaplar *Allah De Ötesini Bırak* ve *Bana Allah Yeter* ise daha rahmani bir enerjidedir. O kitaplarda direkt anlattığım tefekkür ve tevekküldür. Allah'a aşk ile bağlanabilmektir. *Kendini Bilen Rabb'ini Bilir* aslında diğer kitaplara bir hazırlık kitabıdır.

İnsan sürekli değişiyor, fikirleri değişiyor... Güncelleme her zaman güzeldir. Ben oldum diyen insan kendini geliştirmeye kapalı bir insandır. Zihin bizi kullanırsa bir köleyiz, biz onu kullanırsak bir bilgeyiz. Bu nedenle kitabımızı güncelleme gereği duydum. Bu kitap sana daha çok zihnin kurnazlığını anlatarak inşAllah yaşamında güzel bir kılavuz olacaktır.

Yaşam üzerine fazla geldiği zaman onu zorlama, biraz duraklsa, neler olup bittiğine anlam verme. Mutlaka yanlış bir şey oldu ve düşüncelerin ile dileklerin aynı orantıda değildi, varlığıyla aynı yolda buluşamadı.

Sorun yok, sadece bekle.

Güneş doğacaktır, çimler yeşerecektir, çiçekler açacaktır, rüzgâr esecektir ve yağmur yağacaktır. Zorlamaya gerek yoktur, olması gereken her şey kendiliğinden olur. İzlemeye devam et, şahitlik güzeldir, hem olayın dışında-sındır hem de içinde, o bir dengedir, o anlamlıdır. Şahit ol, olanla bütünleş, güzellik olanların içinden filizlenecektir; zorlamaya gerek yoktur, olması gereken her şey kendiliğinden olur.

UK kendisine sorulan terapi hakkındaki bir soruya şu şekilde cevap vermiştir:

“Sana çok açıkça ifade edeyim. Terapi, seni bir köleye indirgemenin halk dilindeki resmi adıdır, sen en baştan hastalığa inandırılmış ve uzmana kendini teslim etmişsin-dir. Uzman artık senin karşında bir kral, sen ise köle olmuşsundur. Senin için bu noktadan sonra uzman ne derse o geçerlidir! O hangi yöntemi anlatırsa onun doğrularına inanmak ve uymak zorundasın! Ancak bu son derece yanlış-tır, bu insanlığın çaresizliğe itilişi, bir uzmana bağımlı kılınmasıdır.

Hayır! Ben dünya üzerinde terapi yapıldığına inanmıyorum. Bir psikiyatrin seni dinleyerek, birkaç dakika sonra da tanı koyarak ilaç yaz ve gönder sistemi terapi olamaz. Aynı şekilde bir psikoloğun seni dinleyip notlar tuttuktan sonra da iki kelime konuşarak eve göndermesi... Şimdi bu terapi midir? Bu ancak insanı sömürmektir ve ben buna son derece karşı bir adamım. Benim tüm niyetim seni senle buluşmaya vesile olmaktır. Ve aslında sen hasta değilsin, sen kesinlikle hasta değilsin, ancak zihin hastalık üretebilir ve sen zihin değilsin. Gelip geçen ve sonunda çürümeye mahkûm olan bir şey nasıl gerçek olabilir? Bedenin ve zihnin hiçbir gerçekliği yoktur, onlar sadece senin varlığının gölgesidir. Sadece bir gölge, bir iz...

O halde zihnin –egonun– oyunlarına dikkat et, o, seni yüzeyde, kendinden uzakta başkasına bağımlı kılmak için her türlü hileyi ortaya koymaktadır. Çünkü sen eğer kendi içine yönelirsen tüm cevapları orada bulacaksın, fakat bu egonun işine gelmez, bu yüzden ego seni farkında olmadan kendi merkezinden, kendi özünden uzakta, yüzeyde arayış içinde bırakacaktır.

Eğer bir kerecik, sadece bir kez, zihin ve beden olmadığının idrak ettiğinde tüm sorunların bir anda buharlaşmaya, yavaş yavaş kaybolmaya başlar.

Biraz farkındalık... Anlıyor musun?

Sen, kendi derinliğindeki karanlığın içinde göremediğin cevapları arama yoluna çıkmış bir varlıksın, burada önemli olan içinde göremediğin o cevapların görülebilir bir hale getirilmesidir. Bu sana dışarıdan verilemez. Eğer sana kim, şunu şöyle yap, bunu bu şekilde yap diye direktif veriyorsa ona bir tokat at ve onu uyandır!

Her şeyden önce bir usta sana kendi cevaplarını vermez. Ustalar ya da üstatlar senin kendi karanlığında göremediğin cevapları görülebilir bir hale getirmek için yanında olurlar. Bunu çok net anlamanı isterim.”

Soruyorsun: “UK, insan görmediği birine âşık olabilir mi?”

“İnsan görmediği, sesini bile duymadığı birine âşık olabilir. Bu Allah’ın insanlara vermiş olduğu en büyük özelliklerden biridir. Ben hiç görmeden, ben hiç sesini bile duymadan O’nun resulüne, O’nun peygamberine âşığım! O’na dokunmadan, salt hissettiğim için O’nun peygamberine sevdalıyım.

Ve benim gibi milyonlarca insan, belki sen dahi hiç görmediğin Allah’ın resulüne âşıksın. O halde O’nun kullarından birine de âşık olman çok normaldir. Bir kez yüreğinle aşka yaklaştığında, sadece bir kez... Göreceksin... Ancak zihnin mantık ürettiği için hakikatin önünde kara bir perde oluşmuş. Senin değerlerin aslında toplumun değerleridir. Sen sevmeye başladığında bütün değerler sevgiye dönüşür.

Ancak sen ne zaman derinliğinde bir boşluk, bir ilgi, şefkat ihtiyacı hissetsen âşık olmak istersin, karşıdaki insanın, içindeki bütün bu boşluğu doldurmasını, seni yürekten sevmesini dilersin. Ve tüm bu duygular içindeyken âşık olduğunu sanırsın, ancak bu büyük bir yanılgıdır. İnsanlar bunun adına aşk diyorlar, insanlar bağımlılığı sevgi sanıyor. Hayır! Bu düpedüz ihtiyacının giderilmesidir, bu ihtiyacın giderilmesine aşk ya da sevgi demek ise insanlığın en büyük yanılgısı, kök sorunudur!

Aşk ancak senin aydınlığında, senin ihtiyacın olmadığı bir anda derinliğinden yükselir, o tıpkı bir volkan gibi patlamak ister, o tıpkı bir yağmur bulutu gibi taşmak ister, aşk almaktan değil vermekten yanadır. Sana söylüyorum! Aşkı basite indirgeme, çünkü aşk, Yaradan'ın sana emanetidir...

Sevmek ilahidir, sevgi güzelliklere açılan en kutsal kapıdır, bu yüzden sevmekten korkma. Kalbin kırılrsa bile sevmeye devam et. Sev ki yüreğin, ruhun olgunlaşsın. Sevginin içinde açan bir çiçek ol ki dünyanın cennete dönsün. O zaman ne yaşarsan yaşa her şey bir kutlamaya dönüşür."

Soruyorsun: "Sevgili UK, siz aşk olmayı anlatıyorsunuz. Âşık olmak ile aşk olmak arasındaki farkı biraz açıklayabilir misiniz?"

"Benim görüşümde âşık olmanın hiçbir anlamı yoktur, âşık olmak son derece tehlikelidir, her an terk edilme, her an bir hayal kırıklığı ve hatta intiharla burun burunasındır.

Âşık olmak, yağmurun altında şemsiyeyle dolaşmaya benzer. Şemsiyen olduğunda yağmur tenine hiçbir şekilde temas edemeyecektir, o halde bu nimetten yoksun kalacaksın, yağmurun seninle olan iletişimini tamamen ortadan kaldıracaksın ve insanların yaptığı budur.

Sen hiç yağmur damlacıklarının içinde ufak kalpler olduğunu ve her damlanın tenine nüfuzunda sana sevgi aşıladığını hissederek ıslandın mı? O halde şunu çok net anlamalısın ki, âşık olmak seni büyük bir nimetten yoksun kılacaktır.

Aşk olmak önemlidir, aşk olduğun zaman yaşam orada-

dır, yaşam gerçek anlamda seninle bütünleşmiştir. Yaşamın kendisi bir aşıktır ve onun her sunusuna, onun olumsuz sunusuna dahi aşkla yaklaşman seni bu yolculukta bir âşığa değil aşka dönüştürür. Âşık olduğunda güçsüz kalırsın, direncin, enerjin yavaş yavaş senden dışarıya doğru akmaya başlar. Âşıklar hep bir mücadele içindedir, bu yüzden onlar aşkı kaçırmazlar. Onlar sürekli bir çatışma içindedir, onlar aşkın kokusunu hissedemezler.

Bu yüzden benim tüm öğretim insanlığın aşka dönüşmesi içindir.”

Soruyorsun: “Hocam, niçin yaşam bu kadar durgun?”

“Hayatın monoton geçtiğinden şikâyet ediyorsun, onu donuk hale getiren yalnızca sensin, senin dünyanda, senin duygularını kim renksiz kılabilir? Ve senin her şeyi bırakıp aynanın karşısına geçmeni isterim. Ellerinle yüzüne, gözlerine, burnuna, kulaklarına dokun, onları hissederek dokun ve işte Yaradan’ın izlerini görüyorsun! Dokunduğun yerler ne kadar ilahi, onlar ne kadar kutsallar!.. Sen kutsal bir bedeninin içinde yaşayan ruhsun. İlk adım bedenini sevmektir ve bedenini sevdikten sonra ruhunu sevebileceksin ve son adım seni varlığına götürecektir. Sen oraya bir kez ulaştığında hayat tüm renkleri, tüm ihtişamıyla karşında olacaktır. Artık tüm şikâyetler –sorunlar–, ıstıraplar son bulmuştur.

Sana şunu söylemeliyim ki, eğer deneyimlemediğin bir hayatı yaşıyorsan o hayatın altında eziliyorsun demektir.

Çünkü sen onu yaşamıyorsun, sen onu taşıyorsun! O hayatın içinde başkalarının anlattıkları, başkalarının bilgileri

ve kitaplardan dolma öğretilerden öte bir şey olmayacaktır. Bu, yemek yerken birinin sana, ‘Şimdi ekmeği ısırsı ve şimdi kaşığı ağzına götür’ gibi komutlar vermesinden farksızdır, o yemeğin tadını nasıl alacaksın? Yediklerin boğazına tıkanacaktır ve deneyimlemediğin bir hayatın da hiçbir tadı yoktur. O sana çok yavan gelecektir.

Ben senin yaşam denen bu kutsal çiçeği kendi burnunla koklamayı, gönül gözüyle gözlemlemeyi isterim. O zaman hayatın tadını almaya, onun muhteşem, başını tatlı bir rehavetle döndürecek o enfes kokusunu hissetmeye başlarsın.”

Soruyorsun: “Ölüm fikri beni korkutuyor. Bunun altında yatan bir düşünce var mıdır?”

“Eğer ölüm korkun varsa bu kesinlikle bedenini sahiptiğin içindir, bedenini sahiplenmeyi bıraktığın anda ölüm korkusunun kaybolduğunu göreceksin ve terk edilme korkun varsa, başarısız olmaktan yöne korkuların varsa, aldatılmak-kandırılmak adına korkular içindeysen izlemeyi isterim ki, sen zihinle kendini özdeşleştirmiş durumdasın. O halde tek yapman gereken şey, zihni bırakmaktır. Kendini beden ile zihnin ötesinde tuttuğunda ve tezahür edene sadece tanıklık ettiğinde senin aydınlığın bir anda içinden yükselecektir.

Başına ne gelirse gelsin her şeye rağmen nefes almaya devam edersin ve şunu çok net anlamayı isterim: Nefes almak senin kontrolündeyse, nefes almana kimse engel olamıyorsa aynı şekilde kimse senin mutlu bir hayat sürmene de engel olamaz. Çünkü nefes almanın basitliği ile mutluluğa dö-

nüşmenin basitliği eşittir, onlar tek bir merkeze bağlıdır ve bunu idrak etmek tüm ıstırapların sonudur. O halde doğum ve ölüm de birdir, onları ayırt eden zihindir. Ve ölüm dediğin senin sonsuza uyanışıdır.”

Soruyorsun: “Kıskançlık aşka zarar verir mi?”

“Benim gözlemime göre özgürlük bir güneş, kıskançlık güneşin önündeki kara bulut gibidir. Senin içindeki sevgi tohumunun filizlenmesi için özgürlüğün ışığına ihtiyacın varken kıskançlık bir anda tüm içini karartabilir. Kıskançlığın, sevgi gibi kutsal bir merkezlenmenin içinde ne işi olabilir? O zihne ait bir işleyiştir, onun sevginin büyümesi adına hiçbir katkısı, hiçbir olumlu tarafı yoktur, tam aksine kıskançlık, yok edicidir.

Sen tüm yüreğinle karşı tarafa kendini açıyorsun ve o sana zihninle (kıskançlık) yaklaşıyor. Ve klasik hale gelmiş sonla karşılaşacaksın; senin sevgi tohumun açmadan, o daha henüz filizlenmeden kurumaya mahkûm kalacaktır.”

Soruyorsun: “Hocam etrafımda resmen enerji-mi çeken insanlar var, ne yapabilirim?”

“Bazı insanlar vardır ben onlara ‘enerji vampirleri’ diyorum. Onlarla bir araya geldiğinde sana devamlı kendi hayatlarından söz ederler, sen kendi dünyandan bir şey paylaşmak istediğinde ise paylaşımını yüzeysel dinleyerek konuşmanı yarıda keser ve tekrar kendi anlatacakları konuya dönerler.

İşte o insanlar aslında bir dost değil, senin enerjinle beslenen vampirlerdir. Ben onlara ‘enerji vampirleri’ diyorum!

Senin sebepsiz yorgunluklarının büyük bir kısmı bu yüz-
dendir. Ve bu insanları her yerde görebilirsin, salt onlarla
paylaşım içinde olmanın dışında da onlar senin enerjini
çekebilirler. Senin gözlerine sönük bakmaları dahi kâfidir,
bir anda enerjin düşebilir! Ve onlar çok ahmak insanlardır,
onların sohbetleri o kadar gereksizdir ki artık patlama nok-
tasına gelirsın, sen onların ahmaklığını kaldıramazsın; fakat
şimdi ne söyleyebilirsin? Dinlemek zorunluluğu hissedecek-
sin. Zihnini onlardan korursan, zihnin sessizliği öğrenecek
ve o sessizlikle birlikte mutluluk bir anda varlığından yük-
selmeye başlayacaktır. Bu koruma için zihin ötesine geçiş
terapimizden yararlanabilirsin.”

**Soruyorsun: “UK, mutsuzluğun yaşamın için-
de niçin gerekli olduğunu söylüyorsunuz, açıklar
mısınız?”**

“Mutsuzluk siyahı, mutluluk beyazı sembolize eder. Be-
yaz bir kalemle beyaz bir kartonun üzerine kendi adını yaz-
dığında sen onu okuyamazsın, onu kimse okuyamaz, nasıl
okuyacaksın ki? Beyazın üzerinde beyaz kalemle yazılmış bir
mutluluk...

Senin mutluluğunun belirginleşmesi için arkada siyah
fona ihtiyacın vardır, ancak siyahın üzerine beyaz kalemle
mutluluk yazdığında onu görebilirsin. Ve yaşamda her iki-
sine de ihtiyaç vardır, siyah olmalı, siyah arka fonu temsil
etmelidir ve beyaz onun içinde açan bir çiçek olacaktır.

Mutsuzluğu sadece kullan, onun içine girmesine izin ver-
me, tıpkı acıyı kullanmanı söylediğim gibi mutsuzluğu da
seni cennetine götürmesi için kullan.

O, yaşamında sürekli anımsadığın bir kara leke değil, cennetine ulaşma yolunda kullanmış olduğun güzel bir anı olsun!”

Soruyorsun: “Hocam ben sizi arkadaşlarımdan internetteki paylaşımlardan modern çağın bilgisi olarak duydum. Aydınlanmanız nasıl gerçekleşti, anlatabilir misiniz?”

“Ben kimseye aydınlandığımı söylemedim! Aydınlandığını söyleyen kim? Öncelikle bunun anlaşılması gerekir. Eğer ‘Ben aydınlandım’ diyen birisi senin karşına çıkarsa bil ki o egosunun sesini yüreğinden süzülen sesle karıştırıyor. Bu tamamen egosal bir yaklaşımdır.

Aydınlanma, ortada bir sen –dışsal benlik– kalmadığında bir anda ortaya çıkar. O halde ben aydınlandım diyemezsin. İnsanlar birçok etiketleme yapabiliyor. Onlar bir bilgi veya mistik ya da kişisel-bireysel gelişim uzmanı, usta, üstat şeklinde seni etiketleyebilir; ancak bunlar sadece işaretlerdir, sözcükler gerçeği ifade etmez, ben onları pazarda alacağım ürünü karıştırmamak için kullanırım. Yoksa onlar karışacaktır, pazarcı ne istediğimi anlamayacaktır, pazarcı kardeşim dakikalarca ‘Şimdi bu adam da ne istiyor?’ diye düşünecektir. Anlıyor musun?

O halde bilmeni isterim, ben sadece önce nefsimi sonra da Rabb’ini bulmak için yola çıkmış bir kulum. Kul olmak bana kâfidir.

Fakat sorun üzerine sana şu iki ayrı evreyi anlatabilirim:

İş tempomun çok yoğun olduğu bir dönemdi. Beden yorgun düşmüştü ve beden ruhla birlikte bütündür, bede-

nin yorgunluğu ruhun dengesini bozuyordu. O zamanlar neler olduğuna anlam veremiyordum, fakat işime devam edemedim, sonunu getirememiştim. Bir süre dinlenme gereği duydum, çünkü üzerime sanki bir öfke bulutu çökmüş ve ben onun esiri olmuşum. Sese gelemiyordum, sokakta hafif bir gürültü olsa hemen o kişiyi paylıyordum. İnsanlar benimle konuşmaya korkar olmuşlardı, çünkü herkesi tersleyen bir adam vardı karşılarında, şimdi kim seninle konuşmak ister?

Ve bir süre babamın yazlığında kalmaya karar verdim. Orayı seviyordum, yazın dinlenmek için iyi bir yerdi, oraya yılda bir haftalığına giderdim. Ağaçlar beni her zaman çok etkilemiştir ve ben çocukken kendi ellerimle o ağaç fidelerini dikmişim. Bu yüzden o ağaçların benim gönlümde farklı bir yeri vardı.

Bir öğlen kayısı ağacının altında otururken uyuyakaldım, ancak bir süre sonra şiddetle sarsılarak irkildim. Başıma bir cisim çarpmıştı. Gözlerimi açtım ve yukarı baktım, sonra yere... Neler oluyor? Ve tam öfkeleneyeceğim sırada fark ettim! Başıma düşen bir kayısıydı, benim öfkemi tetikleyen sadece bir kayısı, ancak kime bağıracaksın? Orada sadece masum bir kayısı var!

Ve o an şöyle dedim: 'Senin tüm ıstırabın, öfken ve üzüntün kendi içinden gelmektedir, dışarıdan sana gelen hiçbir şey yoktur.' Evet, kayısı bir uzaktan kumandaydı ve o içimde nötr halde bekleyen öfkeyi tetikleyecekti. Ve farkına vardığım o an öfke kaybolmuştu, sanki tüm sinirlerim bedenimden sökülmüştü ve gülmeye başladım...

Ve bir şey daha fark etmişim: Yaşama tutunmayı bıraktığım an yaşamaya başlamışım! Benim yapacağım işi yapı-

cak her zaman birileri vardı, ben yaşam denen koşturmanın içinde yaşamadığımı fark ettiğimde bir anda taze bir çiçek gibi açtığımı hissetmiştim. Ve o günden sonra her soluk alışmada, içime her taze hava girişinde yeniden doğmaya başladım!

Ancak bu ikinci evreydi ve bunun birinci evresi 13 yaşında gerçekleşmişti. O zamanlar bir sevgi dilencisiydim, sevginin dışarıdan geldiğini sanan bir çocuk... Biri beni severse her şey anlamlı, her şey çok güzeldi. Yaşam renkliydi, çiçekler oradaydı, rüzgâr şarkı söylüyordu; fakat sevgi gelmediğinde yaşam bir anda rengini kaybediyordu. Artık ağaçlar rüzgârla dans etmiyor, çiçekler anlamsızlaşıyordu. Ve insanları izlemeyi seviyordum, onların iletişimlerini çok dikkatlice izlerdim. Ve her gece Rabb'imle konuşurdum, ona niçin her insanın içine sevgi koymadığını ve bunu dışarıdan aramak zorunda kaldığımı sorardım. Ona bunu 13 yaşına kadar sormuştum ve bir gün cevap geldi. Bu içimden yükselen bir sestir, önce onu dışarıdan sanmıştım; fakat sonra onun içimden geldiğini netleştirdim.

Ses şöyle diyordu: 'Sevgiyi içine koymadığımı nereden biliyorsun, oraya hiç baktın mı?' O haklıydı, çünkü ben sevginin dışarıdan geldiğine inanmıştım, bu yüzden devamlı sevgiyi dışarıda arıyordum. Belki de insanların, çiftlerin, davranışlarını görerek bu inancı benimsemiştim. Ve insanların yüreğine dokunması için sürekli olarak ben onları mutlu etmeye çalışıyordum. Bunu ticaret haline dökmüştüm: Ben senin istediğini yapayım, dışarıdan bir ihtiyacın varsa koşup getireyim ve sen beni sev!

O an içimden yükselen hafif mırıltıyla şu sözler ağzımdan dökülüyordu: 'Kendi yüreğine dokunamayan bir insan baş-